

ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΙΝΗΣ ΚΟΥΖΕΛΗ

**Μ**ια φορητή γραφομηχανή Olivetti Lettera 22, χρώμα ανοιξιάτικο φυσικό, σε αχρυσία λόγω τενοντίτιδας. Ένα όρθιο πιάνο Bösendorfer, που γνώρισε κάποτε δόξες στα σαλόνια της πατρικής οικογένειας και τώρα σιωπά. Μια αρσενική φασματική μορφή με εγγλέζικα κοστούμια που τραγουδά εμμονικά την άρια «Eri tu» του «Χορού μεταμφιεσμένων» του Βέρντι ανάμεσα στους καπνούς των αγγλικών τσιγάρων του. Ένα σπίτι βυθισμένο στους ίσκιους. Μια μοιραία άρρωστη που κοιμάται ύπνο δύσκολο κι ένας συγγραφέας που νυχτοπατεί με τις κάλτσες για να μην την τεντράξει. Ανησυχία και αναμνήσεις – πραγματικές και φαντασμένες. Το πρελούδιο της απώλειας. Η πορεία προς τον θάνατο του αγαπημένου προσώπου αφορμή για ανασκόπηση ζωής. Ο πόνος, το πένθος και ο φόβος της λήθης θρυαλλίδες αφηγήσεων για ανθρώπους που πέρασαν από τη ζωή και χάθηκαν, «σαν χαμένος θησαυρός».

Τρία χρόνια μετά την όψιμη έκδοση των *Αλεπούδων του Γκόσπορτ* (Κέδρος, 2011), του πρώτου του μυθιστορήματος που παρέμεινε ανέκδοτο, με τον ενδιαμέσο σταθμό του πολιτικού μυθιστορήματος *Θάνατος στο Βαλπαράϊζο* (Πατάκης, 2013), ο Μένης Κουμανταρέας μιλάει για θέματα τολμηρά σε ένα πεζογράφημα που κινείται μεταξύ αποκαλυπτικής αυτοβιογραφίας και μυθοπλασίας των ανομολόγητων. Το 'χει συνήθειο ανά δεκαετία να αδειάζει τα συρτάρια του από ανέκδοτα miscellanea: *Πλανόδιος σαλπικτής* (Κέδρος, 1989), *Η μέρα για τα γραπτά κι η νύχτα για το σώμα* (Κέδρος, 1999), *Ξεχασμένη φρουρά* (Καστανιώτης, 2010). Την τριλογία αυτή συντροφεύει ο πρόσφατος *Θησαυρός του χρόνου* (Πατάκης, 2014), ένα βιβλίο γραμμένο από το 2010, όταν ο καρκίνος της συζύγου του Λιλής βρισκόταν στην τελική ευθεία, ως το 2014. Εδώ όμως, αντιθέτως από τα τρία προηγούμενα, τα μυθοπλαστικά, δοκιμιακά, βιογραφικά και αυτοβιογραφικά κείμενα χάνουν τα περιγράμματά τους και συμπλέκονται σε μια ενιαία αφήγηση που καταλήγει τετράδιο μνήμης για τις προσωπικές αποφάσεις και τον τρόπο ζωής, για δασκάλους και μαθητές, για το γράψιμο και τη μουσική, για τον Θεό και τον θάνατο, για τους άντρες και τις γυναίκες.

Συνέχεια στη σελίδα 2

## Μένης Κουμανταρέας, αυτός ο άγνωστος

Η Λιλή, ο Νικόδημος, ο Νουάρ και ο Καμικάζι. **Οι ήρωες ενός κόσμου που κινείται ανάμεσα στη ζωή και στη φαντασία** στο τελευταίο πεζογράφημα του αθηναίου συγγραφέα που διαβάζεται σαν αυτοβιογραφία



Ο Μένης Κουμανταρέας φωτογραφημένος στην Αθήνα τη δεκαετία του 1970

